

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

הַרְמָח"ל

וְהַזְהַר

גְּלוּיֵי הַרְמָח"ל

תַּקְנֹת הַרְמָח"ל בְּעֵנֵן
לְמוֹד הַזְהַר 24 שָׁעוֹת

יוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזְהַר הָעוֹלָמִי"
בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹבֵב"א
ל"ג בְּעוֹמֵר שְׁנַת תש"ע לפ"ק

בסי"ד

מפעל הזווה העולמי

שיעורי אור הרשב"י לפי שיטת רמח"ל
מהנץ החמה עד צאת הכוכבים

פרטי הלומד

שם משפחה _____ שם פרטי _____

טלפון _____

נייד _____

עיר _____ שכונה _____ מס' דירה _____ מס' בית _____ מס' רחוב _____

יום א'	19:00	18:30	17:00	16:00	15:30	14:00	13:00	12:30	11:00	10:00	9:00	8:00	7:00	6:00
יום ב'	19:00	18:30	17:00	16:00	15:30	14:00	13:00	12:30	11:00	10:00	9:00	8:00	7:00	6:00
יום ג'	19:00	18:30	17:00	16:00	15:30	14:00	13:00	12:30	11:00	10:00	9:00	8:00	7:00	6:00
יום ד'	19:00	18:30	17:00	16:00	15:30	14:00	13:00	12:30	11:00	10:00	9:00	8:00	7:00	6:00
יום ה'	19:00	18:30	17:00	16:00	15:30	14:00	13:00	12:30	11:00	10:00	9:00	8:00	7:00	6:00
יום ו'	19:00	18:30	17:00	16:00	15:30	14:00	13:00	12:30	11:00	10:00	9:00	8:00	7:00	6:00
שבת ק'	19:00	18:30	17:00	16:00	15:30	14:00	13:00	12:30	11:00	10:00	9:00	8:00	7:00	6:00

"מפעל הזווה העולמי" שפי"י "חברה מוזי הרבים העולמי" רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש 99093 טל: 054-843-6784 פקס: 02-995-1300

סֵפֶר הַרְמָח״ל וְהַזְהַר

– פָּרְק א –

גְלוּי הַרְמָח״ל – תַּקְנוֹת הַרְמָח״ל
בְּעֵינַי לְמוֹד הַזְהַר 24 שָׁעוֹת

א) הַרְמָח״ל [ר' בְּנו מ' שָׁה ח' יוֹם ל' וְצָא טוּ הַקְדוּשׁ] מְגַלָּה, בְּסֵפֶר
הַזְהַר נִצָּא מֵהַגְלוֹת בְּרַחֲמִים

דוּעַ מֵה שְׁנִכְתַּב בַּזְהַר הַקְדוּשׁ, שְׁבָאֲמָצְעוֹת סֵפֶר הַזְהַר אֶפְשֶׁר לְזַכּוֹת
לְצֵאת מֵהַגְלוֹת בְּרַחֲמִים, דְּהֵינּוּ לֹא יִסּוּרֵי חֲבָלֵי מְשִׁיחַ. הַרְמָח״ל בְּסֵפֶרוֹ
״אֲדִיר בְּמָרוֹם״ מְסַבֵּיר אֶת פְּנִימִיּוֹת הַדְּבָרִים הַלְלוּ שֶׁל פֶּחַ הַזְהַר. הַעוֹלָה
מִדְּבָרָיו: כִּדָּאֵי מְאֹד דְּוָקָא עֲכָשׁוּ לְדַבְּק בְּקִרְיַת סֵפֶר הַזְהַר הַקְדוּשׁ (כִּידוּעַ,
אֲמָרוּ הַמְּקַבְּלִים שֶׁסֵּפֶר הַזְהַר פּוֹעֵל גַּם אִם לֹא מְבִינִים אֶת הַמְּלִים
שְׁקוֹרָאִים).

לְהֵלֵן חֵלֶק מֵהַדְּבָרִים שְׁמַבִּיא הַרְמָח״ל:

״תְּנִיָּא אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְחַבְרַיָּא עַד אֵימַת נְתִיב בְּקִימָא דְחַד

סַמְכָא״ (בְּפִתְיַחָה לְאֲדָרָא).

ב) הגאולה מוכנה, והישועה תלוי בידינו

מן התקוננים הגדולים שנתקנו בעולם הנה ספר הזהר, כאשר נאמר שבחיו בכמה מקומות ממנו עצמו, כי הוא לגאולה הוכן, ולהצמיח קרן ישועה לבית ישראל. ויתבאר בו דבר זה בכמה מקומות ברעיא מהימנא, ובתקוננים כמה וכמה פעמים, וגם בפרשת נשא (קכד:): **"ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי"** (ובגלל שעתידים ישראל לטעם מעץ החיים שהוא ספר הזהר הזה, יצאו בזכותו מהגלות ברחמים).

והענין הזה תלוי הוא בעקרים גדולים מעקרי החכמה, ומשרש בעמקי ההנהגה, אשר הכין ופעל האדון היחיד על עמו ועל נחלתו, לנחותם הדרך אשר גיעו בו אל רב טוב המכון בראשית המחשבה. וצריך שתדע כמה חסרו ישראל בגלותם, ומה תקוננים צריכים הם להם להחזירם לקדמותם. ובחשב המשורר (דוד המלך עליו השלום) על הענין הזה, והבין החסרונות הגדולים האלה, הנה מתאוונן ואומר: "אותותינו לא ראינו, אין עוד נביא" וכו' (תהלים עד, ט). כי באמת חכמה רבה ויקירא אבדה מישראל, וחז"ל אמרו "מיום שחרב בית המקדש, שרו חכמיא למהוי כספריא" כו' (סוטה מט.). והנה המשורר מתפלל על זאת ואומר: "עד מתי אלהים יחרף צר" כו' (שם עד, י). ובפסוקים אלה נכללים סודות גדולים מאד בענין הזה, שמע והבן

ג) בריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח להתבה הזאת וננצל

ונמצא שבריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמתיו, כמזכר בתקוננים, ואז נחשב זה לבריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרך אלא יציאה, וזהו שנאמר (ישעיה נב, יב): "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכון כי הלך לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל"...

ד) כָּל מִי שִׁיתַדְבֵּק בַּזְהַר הַקְדוֹשׁ בּוֹרַח מִן הַסְטֵרָא אַחֲרָא, וַיִּנְצֵל מִחֲבָלֵי מְשִׁיחַ

וְהֶאֱמַת, כִּי סֵפֶר הַזֶּה נִשְׂאָר אַחֲרָיו (אַחֲרֵי רִשְׁבִּ"י) לְבִרְכָה, שְׁכַל מִי שִׁיתַדְבֵּק בּוֹ נִקְרָא שְׂבוֹרַח מִן הַסְטֵרָא אַחֲרָא, עַד שֶׁלֹּא יִצְטָרֵךְ לוֹ (בְּאַחֲרִית הַיָּמִים) אֶלֶּא יִצִּיאָהּ, וְאוֹדִיעַךְ מֵהַ תּוֹעֵלֶת נִמְצָא בָּזֶה, וְהֶאֱמַת כִּי תוֹעֵלֶת גְּדוֹל הוּא, כִּי הוּא הַצֶּלֶה מִחֲבָלֵי מְשִׁיחַ.

ה) סוּד הָעֲנִיָּן "הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעְמִיד עֲלֵיהֶם מֶלֶךְ שְׂגֻזְרוֹתָיו קְשׁוֹת כְּהֶמֶן וּמַחְזִירִם לְמוֹטֵב".

וְהֶעֱנִין: כִּי חֲבָלֵי מְשִׁיחַ לֹא הָיוּ צְרִיכִים, אֶלֶּא כְּמוֹ חֲבוּט הַקֶּבֶר הַצָּרִיךְ לְהַפְרִיד מִן הָאָדָם הַזֶּהֱמָא שְׂנֵדְבֵּק בּוֹ, כֵּן הָיוּ צְרִיכִים הַחֲבָלִים (חֲבָלֵי מְשִׁיחַ) כְּדֵי לְהַפְרִיד מִיִּשְׂרָאֵל [אֶת] זְהַמַּת הַגְּלוּת, כְּדֵי שְׂיֻכְלוּ לְבִרְחַ כַּ"ל, וְאַחַר כֵּן יִחְזְרוּ לְצֵאתָ. וְזֶה סוּד [מֵאֲמַר חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה] "הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעְמִיד עֲלֵיהֶם מֶלֶךְ שְׂגֻזְרוֹתָיו קְשׁוֹת כְּהֶמֶן וּמַחְזִירִם לְמוֹטֵב" (סִנְהֶדְרִין צ"ט), כִּי זֶהוּ כָּלֵל גְּדוֹל: בְּעוֹד שֶׁהָאָדָם תּוֹךְ תַּגְּבֵרֶת הַסְטֵרָא אַחֲרָא אֵינּוּ יָכוֹל לְתַקֵּן הַתַּקּוּן הַצָּרִיךְ. וְצָרִיךְ שֶׁהַסְטֵרָא אַחֲרָא תִשָּׂאָר כְּפוֹתָהּ וּקְשׁוּרָה תַּחַת יִשְׂרָאֵל כַּ"ל.

וְלָכֵן צָרִיךְ לָהֶם שְׁתֵּי הַפְּעֻלוֹת:

לְצֵאת מִן הַקְּלָפוֹת הֵם בְּדֶרֶךְ בְּרִיחָה, כִּי בְּדֶרֶךְ יִצִּיאָהּ אִי אֶפְשָׁר בְּרֵאשׁוֹנָה.

וְאַחַר כֵּן שְׂיִצְאוּ מִמֶּשׁ מִן הַקְּלָפוֹת בְּיַד רָמָה, שֶׁהַקְּלָפוֹת תִּשְׂאָרָנָה כְּפוֹתוֹת תַּחְתָּם.

אֲךָ פִּינּוֹן שְׂנֵדְבֵּק הַרְבֵּה בָּהֶם הַזֶּהֱמָא, לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לָהֶם לְבִרְחַ אֶלֶּא עַל יְדֵי הַחֲבָלִים (חֲבָלֵי מְשִׁיחַ), שְׂאָז הָיוּ חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה שֶׁהִיא "אִימָא" עִיר מִקְלֵט, וְזֹאת הִיא הַבְּרִיחָה.

וְאוֹדִיעַךְ בָּזֶה סוּד גְּדוֹל מֵהַ שְׂאֲמַר הַכְּתוּב: "בְּצַר לָךְ וּמִצָּאוּךְ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְכוּ' וְשִׁבֵּת עַד ה' אֱלֹהֶיךָ" וְכוּ' (דְּבָרִים ד, ל), דַּע, כִּי הַתַּגְּבֵּרוֹת הַסְטֵרָא

אחרא לגזר חס ושלום גזרות על ישראל, נמשך לפי עלייתה להתאחו ולינק במדרגות, פי כפי עלותה כך מתגברת. והנה היא עולה ומתגברת בספירות זו"ן, ואז נדחקים ישראל דחק אחר דחק. עד שהיא מגעת ל"אימא", והיא חושבת להתדבק שם גם כן, בסוד, "אימא דינין מתערין מינה" (זהר חלק ג' סה.), אך באמת אינה יכולה, כי אימא היא חרות. ואז אדרבה, ישראל מתדבקין בה ובורחין בסוד התשובה.

ולכן הנה צריך המלך שגזרותיו קשות, שהולך ומתגבר מספירה לספירה עד שמגיע לאימא ושם נשבר כחו, כי אדרבה מתעוררת התשובה לישראל. והוא סוד "לפני שבר גאון" (משלי טז, יח), ועל כן גם בריחת משה ורשב"י היו על ידי הגזרה, וכיון שבבריחה זאת נעשה ספר הזהר, הנה כבר ענין התבה קיים ועומד לכל מי שיזדמן אליו, דהינו: הנדבק בספר הזהר כבר מגיע ל"אימא" ויצא מן הסטרא אחרא, ואין צריך לו חבלי משיח, כמזכר ברעיא מהימנא פרשת נשא, בענין שהבאתי למעלה בתחלה.

והנה, עם כל זה, לא נתגלה הזהר אלא בזמן הרבה אחרי העשותו, כי הלא הפעלה הזאת אינה צריכה להמצא אלא בזמנה, פרוש: **שיברחו ישראל בסוד הזהר הזה, כי פעלתו אינו אלא בסוף יומיא בדרא דמלכא משיחא** [בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח].

והנה, בימינו אנו, זכינו שספר הזהר נגיש לכל אדם בכל קצוות תבל, בקלות ובפרוטות ממש, בפרט בזכות מזכי הרבים של מפעל הזהר העולמי, ונראה שזו פונת הדברים שפעלת ספר הזהר (שאמנם נתגלה בתקופה מאחרת יחסית לתקופת רשב"י) צריכה להמצא לכלל ישראל בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח, כלומר בדורנו אנו, ולכן נראה שהנגישות הגדולה של ספר הזהר בימינו אינה מקרית כלל ועקר.

וכבר קראו כל גדולי הדור את הצבור לקריאה בספר הזהר בתקופה זו. ושמעתי בשם גדולים, שנכון שאדם יקציב לעצמו אפלו קריאה של דבר מועט בספר הזהר מדי יום, ובכך יוכל בעזרת השם לדבק בספר הזהר. והאמת, שמעבר לדברים האמורים למעלה בענין כחו של ספר הזהר לבטל

אֶת חֲבִלֵי מְשִׁיחַ עֲבוּר הָאָדָם הַדְּבֵק בּוֹ, הָרִי יְדוּעַ שְׁסֹפֵר הַזְהַר מְמַרְק אֶת נְשֻׁמַת הָאָדָם מִכָּל דְּבַר רַע, וְהַקְרִיאָה בּוֹ הִיא סִגְלָה לְכָל הַיְשׁוּעוֹת וְהַהֲצִלּוֹת.

– פָּרֶק ב – אֲגֻרוֹת הַרְמַח"ל

(א) אֲגֻרַת ט"ו (רמח"ל לרב"ך)

אָמְנָם, לִיקַר נֶפֶשׁ כְּבוֹד תּוֹרַתוֹ אֲשֶׁר יְקָרָה מְאֹד, מְכַרַח אֲנִי לְגִלוֹת לוֹ מִסֻּתְרֵי אֱלֻקִּים, כְּאֲשֶׁר הִרְשִׁיתִי וְכַאֲשֶׁר יוֹכַל הַמְּכַתֵּב שְׂאֵת. וַיִּרְאֶה וַיִּבִּין עֵין שְׁכָלוֹ הַיְקָר וְהַטְהוֹר עִמָּךְ הַדְּבָרִים, אֲשֶׁר עִמָּקוּ מִחֲשָׁבוֹת הַשָּׁם:

(ב) הַשְּׁתַּלְשֻׁלוֹת הַחֲכָמָה אַחֲרֵי הַחֲרָבָן

כְּאֲשֶׁר פָּתוּחַ לְרוּחָה הִזָּה פֶּתַח הַהַשְׁפָּעָה בְּהִיּוֹת בֵּית הַמְּקַדָּשׁ קָיָם, כֵּן נִסְתָּם בְּזִמְנוֹ חֲרָבָנוּ, וְלִקַח הַסֻּטְרָא אַחֲרָא כַּח, כְּכַח אֲשֶׁר לְקַחָה עַל פִּי חֻטְאֵי אֲבוֹתֵינוּ אֲשֶׁר חֻטְאוּ. וּמֵאוֹתָהּ הַשְּׁעָה גִלְגּוּלֵי דְבָרִים נִתְגַּלְגְּלוּ לְמַעְלָה, לְפִי הַמְּדַרְגּוֹת הַצְּרִיכוֹת לְהַתְקִין. וְכָל יוֹם מְאוּר חֲדָשׁ הוּא, וּלְפִי טִבַּע הַמְּאוּר הַהוּא, וּלְפִי הַפְּגָם הַנִּפְגָּם בּוֹ, וּלְפִי הַתְקוּן הַפְּרָטִי הַצְּרִיךְ לוֹ, כִּד נִמְשָׁכוּ דְבָרִים לְמַטָּה בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְכַמָּה תְּקוּנִים נִתְקַנּוּ לְיִשְׂרָאֵל בְּזִמְנוֹ גְלוּתָם, הֲלֹא הָמָּה תְּקוּן הַמְּשֻׁנָּה, תְּקוּן הַגְּמְרָא, תְּקוּן הַמְּדַרְשִׁים, שְׁכַלְמֵם הֵם תְּקוּנִים פְּרָטִים, כְּלָם צְרִיכִים אִישׁ בְּזִמְנוֹ דְּוָקָא, וְהֵם נַעֲשִׂים בְּזִמְנוֹ שְׁבוּ הַגִּיעָה לְהַאִיר מְדַרְגָּה אַחַת, שְׁבָה תְּלוּי הַתְּקוּן הַהוּא לִיתְקוּן.

ג) עקר התקון על ידי הזהר

אך תקון הזהר הוא העולה על כלם. והנה סודו הוא הוא הפנימיות עצמו, כי כל הפשט בחיצוניות הוא, וכאשר כל ההנהגה עקרו בפנימיות על כן עקר התקונים הוא הזהר. ויותר בפרט אבאר הדבר. כי הזהר הוא דוקא בחינת הטפה היוצאת מן היסוד, ועל כן נקרא זה הרקיע. וכבר נודע, שכל ההנהגה על ידי הזווג היא, וכלה נכללת בהשפעת הטפה. והנה כשיהיה זכות, שהטפה הזאת תגיע בחינתה עד למטה בעולם השפל, הנה כל הדברים יהיו מתתקנים על ידיה תקון גדול. כי בה נעשה הכל לכל הצדדין. והנה זכה רשב"י להיות הכלי האמצעי להמשיך תקון זה, ועשה הזהר.

אבל האמת, שלא יצא אלא חלק אחד אור מאותה הבחינה, וזה לצורך מה שיקים ישראל וכל העולם בזמן הגלות. אך התקון האמתי הוא שיהיה ענין זה קים תמיד, שלא יפסק. כי כן ההשפעה תצא חדשה, בסוד "חדשים לבקרים" כי זה סוד המן הבא בזכות משה, שהוא כללות הששים רבוא, וממשיך השפעת הזווג בכח כלם כאחד.

והנה אחרי הרשב"י עליו השלום חזרה הסטרא אחרא וסיתמה, כי לא היה תקון אלא לשעה. וסוד הענין: כי התקונים הנעשים לפי ההכנה שמשלמה במקבלים, זה יעמד, כי נמשך מכח היות הדברים בהקבלתם כראוי. אבל יש פעמים שלפי המדרגה המתעוררת, תתגבר הארה העליונה, ומבלי הכנת התחתונים תתגבר ותעבר ותעשה הדבר ההוא. ואז לא תעמד הרבה, כי תסתלק אחר כך. אלא שתקונה ישמר לימים ארפים להתגלות. והאות על זה: גדלות יציאת מצרים. ועל כן אחר רשב"י נסתמו הדברים. ואחר כך בהגיע מדרגות הארות להאיר נראו תקונים אחרים. עד שבא האר"י זכרונו לחיי העולם הבא, ואז האירה הארה מבחינת ההארה הראשונה, שהאירה בזמן הרשב"י עליו השלום. ואז נתן לו לפרש דוקא ענין הזהר של רשב"י עליו השלום, והוא שלמות הארה הראשונה.

והנה יראה כבוד תורתו, שלא דמתה ההכנה שהצרכה לרשב"י להכנת האר"י. כי לזה הצורך מערה ועל ידי בריחה ובזקנותו, ולזה הצורך פרישות

מבחינתו בילדותו. וכמה אחרים, שעשו פרישות וסגופים וחסידות יותר שנים ממה שעשה האר"י זכרונו לחיי העולם הבא, ואף על פי כן לא היו כמוהו, ולא קרוב אליו.

אף האמת, כי כמו שיש הרבה קצים לגאולה, כי בהרבה מדרגות יכולים להגאל, כמו שכתב האר"י עצמו בענין "וירא ה' כי סר לראות" ולפי המדרגה הגואלת, כך הם סדרי הגאולה. כך הוא בכל הארה, שלפי המדרגה המאירה, כך היא ההכנה הצריכה לה. והנה מזמן האר"י והלאה עמדו גדולים בישראל, וכלם מבחינת ההארה ההיא שנסתלקה באותו הזמן. והלכו הדברים מדור לדור.

והנה עתה אגיד להדרת כבוד תורתו אמרים אמת, כאשר הודיע ה' אלי על דברת כבוד תורתו, כי ראש שבטי ישראל הוא. וכבר זכה השם להיות שמו הטוב הולך עד אפסי ארץ. אף תלמידים מבהקים לא זכינו שיעמדו לפניו. ומאת השם כל דבר, אם קטן ואם גדול הוא. אף אומרים מקצת שבחו של אדם בפניו. על כן לא אומרים אלא ראשי פרקים, מה שאי אפשר זולתם, להראות לכבוד תורתו אמתו של דבר: כי עד כבוד תורתו הגיעה ההארה מהארת האר"י זכרונו לחיי העולם הבא, ובהיות כבוד תורתו משרש קין, משרש יחזקאל הנביא, ובו נשלם תקון ההארה הראשונה. על כן הנה בעוונותינו חטאינו הוא נשא, ומכאובינו הוא סבלם. וגם העברת הערלה נמסרה לו. כי "האי מאן דבמאדי"ם" וכו', והוא משרש גבורה אשר זכרתי.

אמנם בהיות כבר שלם התקון הראשון, על כן לא היה צורך לתלמידים אחרים, כי אין צורך לאותה ההארה להתפשט עוד.

(ד) רמח"ל – הארה חדשה מעין הארת הזהר

ועתה ברצות ה' להיטיב לעמו רצה לגלות עוד אורה חדשה מבחינת הזהר גם כן, שהיא מהארת הטפה כנ"ל. והוא בחסדו בחר בי. ומה אמר בזה, אם על הכנתי ידרש? הן אמת, שרק חסד השם עשה זאת, ולא כהכנתי. אף

האמת הוא, כי שנים שקדתי על ענין היחודים ליחד יחודים, כמעט בכל רביע שעה יחוד אחד, כאשר אני מתמיד גם עתה תודה לאל. וגם ראיתי לעמד בטרה. אך תעניות לא עשיתי הרבה, כי אם זאת היתה לי, התמדת היחודים. ושרש הכל, הארת המדרגה אשר שלטה בזמן ההוא, ולקח הקדוש ברוך הוא אותי לכלי כאשר חפץ.

ה) גלוי המגיד לרמח"ל

אך הצעת המעשה בקצור. ביום ראש חדש סיון התפ"ז, בהיותי מיחד יחוד אחד, נרדמתי ובהקיצי שמעתי קול אומר: "לגלאה נחיתנא רזין טמירין דמלכא קדישא". ומעט עמדתי מרעיד, ואחר נתחזקתי. והקול לא פסק, ואמר סוד מה שאמר.

ביום השני בשעה ההיא השתדלתי להיות לבדי בחדר, וחזר הקול ואמר סוד אחר. עד שאחר כך ביום אחד גלה לי שהוא מגיד שלוח מן השמים, ומסר לי יחודים פרטים לכוון בכל יום. ואז גבא. ואני לא רואה אותו, אלא שומע קולו מדבר מתוך פי. ואחר כך נתן לי רשות לשאל גם כן. ואחר כך כמשלש חדשים נתן לי תקונים פרטים לעשות בכל יום, כדי שאזכה לגלוי אליהו זכרונו לברכה. ואז צוה לי לחבר ספר על קהלת, שהוא היה מפרש לי הסוד של הפסוקים כל אחד. ואחר כך בא אליהו, ואמר סודות מה שאמר. והוא אמר שעתה יבוא מט"ט שרא רבא. ובבואו ידעתי שהוא הוא, מפני

ב. ראה הגלויים של המגיד שנכתבו באותו יום, אוצרות רמח"ל עמוד רנו-רסו.

בעזרת השם נעשה ונצליח אמן, יום ד' ראש חדש סיון ה תפ"ז:

לגלאה נחיתנא רזין טמירין דמלכא קדישא. ופאין אינון עמא דקדשא בריהו הוא חפי לאוטבא להו, הדיא הוא דכתיב, "ולכן יחפה ה' לחננכם ולכן ירום לרחמכם" (ישעיה ל, יח). דהא טיבו לא אתמשך לישראל לתתא עד דאתהנו מניה בלהו עלמין לעילא, בגין כך, "יחפה לחננכם", יחפה ודאי. וכל כך למה, בגין דמאתר עלאה דעלאין שרי לאוטבא להו ולרחמא עליהו, ובגין דא, "ולכן ירום לרחמכם", "ירום" – לעילא... ". ענינים של הגלויים הנ"ל היה הגאולה ותרין משיחין.

ג. שם המגיד שהתגלה לרמח"ל הוא: ושמועיא"ל, ראה אגרות כט, ראה גם בן החיד"א קונטרס מסעות, אור הגנוז עמוד קח.

דברי אליהו שאמר לי. ומאז והלאה הפכתים, כל אחד בפני עצמו. וגם יש נשמות מתגלות, שאיני יודע שמם. ובכתבי החדושים אשר אומרים, אכתב היום האחד אתי. וכל הדברים האלה בנפלי על פני אני עושה. ורואה את הנשמות האלה הקדושות, כמתוך חלום ממש בצורת אדם.

ובאמת ובאמונה אני אומר, שעדין לא הגעתי עד מחצית השגת האר"י זכרונו לחיי העולם הבא, רק שהוא לא הרשה לכתב, ואני צויתי לכתב. ואני גלה לי, תודה לא-ל, המגיד בפנימיות החכמה דברים נפלאים, אשר לא נודעו מהרבה. כי דברי האר"י סתומים מאד. ובפרט ענין הקשיא איך קו האין סוף יעבר בתוך עשיה.

ו) פללות החכמה: שלשה דברים

ובכללות הענין ג' דברים הם פללות החכמה: פרטיות ההנהגה, ירידת האור בהדרגת כחו, והרכבת המאורות. כי כל הצורות מה שאנו מצירים לא מראות ערך הכמות, אלא ערך האיכות. והוא הפך מעניני הגשמיות, כי כל החכמה היא רק סדרי ההנהגה לפי מציג החד"ר [חס"ד די"ן רחמי"ם]. וכבר כל הדברים האלה יראה כבוד תורתו בכללים אשר שלחתי למורי ורבי כבוד מורנו הרב רבי חתנו נר"ו. כל אלה הדברים דחקתי וכתבתי להפיק רצון כבוד תורתו. ומאשר יהיה בסוף הדברים, אין לי רשות לדבר פלל, כי סתומים וחתומים.

ז) אגרת פ"ו (רמח"ל למהר"י בסאן) – שרפת פרה אדמה ושרפת התורה

ואל אשר שאלני על ענין גזרת הספרים אשר במדינת הכמר^ה, כבר יודע כבוד תורתו אשר אני משכתי ידי מדבר דבר בענינים האלה. אך אם כן אני לאחרים, לא אהיה כן עם כבוד תורתו כל אשר אוכל, כל שכן שאין זה דבר

ד. עין קל"ח פ"ח, עמוד כז. עין גם בן אגרת מ"ו של הרב יוסף אירגס. ראה גם בן אגרת נ'.

ה. בכ"ב איר שנת ה' תצ"א היתה גזרת הכמר ברומי לשרף בפמבי ספרי קדש רחמנא ליצלן, ראה ברלינר כתבים נבחרים, ירושלים תש"ט, פרק א' עמוד 9.

קטן אלא גדול מאד. ובתחלה אמר ענין זה של גזרות התורה שהיו בעוונותינו הרבים מאין יצאו, כי אין דבר בלא שרש'. וסוד זה "זאת חקת התורה" ותרגומו 'דא גזרת אורייתא', ונודע שפאן נרמז ענין זה. וסוד הדבר הוא ממש ענין הפרה האדמה, שהשכינה מוסרת עצמה לשרפת הדין החזק להציל את ישראל, והיא הנתנת לטהרת טמאים שאין להם טהרה אלא היא. הם הנטמאים בטמאה היותר תקיפה, דהינו טמאת מת, שלכן אין להם תקון אלא זה. והיא עצמה הטמאה של הגלות בסוד "הושיבני במחשכים כמתי עולם", ועל כן "היא העולה על מוקדה כל הלילה" כו'. אבל צריך שיהיה התעוררות לזה למטה, ולכן בזמן שהיה בית המקדש קיים היתה אפר הפרה. וכיון שחרב הבית ואין פרה, הצרכה התורה עצמה בעוונותינו הרבים לימסר כך לשרפה בעבור ישראל, וזה מתקן גם כן גלות התורה. והנה כמו שכתבתי פרה אחת היה צריך לעשות אחרת, כך תקון אחד מתקנים עד זמן שמתקנים, אבל בהתגבר הקטרוגים חס וחלילה צריך תקון אחר. והאמת, כי הגדר לזה הוא שיהיו ישראל ממיתים עצמם על דברי תורה, ולכן נאמר "זאת התורה אדם כי ימות באהל" כמו שדרשו זכרונם לברכה. ועל כן הושם זה הפסוק לידרש כן בפרשה זאת ולא בפרשה אחרת.

ועתה אמת הוא ודאי, שקטרוג גדול נתעורר על ישראל והיתה צריכה התורה לימסר על ישראל חס וחלילה אפלו לשרפה, לא תעלה ולא תבוא. ובזה לא אוכל לגלות הרבה כי לא עתה התחיל, והיה לו זמן. וזה אמת, כי התורה מראה עצמה כאלו נמסרת לזרים ושם נאמר: צור תעודה חתום תורה בלמדי (ישעיה ח, יז), כי אדרבא מסתלקת מידם ונתנת תחת שמירה עליונה של גבורים מגבורי ישראל, ולכן "וחפיתי להשם המסתיר פניו" וכו' (שם ח, יז), כי על כל פנים אי אפשר לימלט מהסתר פנים. אך יש תקנה, כי לא נתנה ביד טמאים, והדברים עתיקים. ואת הכל תהלה לאל הראנו אלקינו, ולא אוכל להרחיב. והאמת, כי במקומות האלה היו קטרוגי התורה יותר, כי יותר לא המיתו עצמם והלכו אחרי הנאות העולם, כי כן בכל איטליא.

ח) בטול הגזרות על ידי למוד הזהר בלי הפסק

זאת ידעתי אגיד, כי ודאי כבר נתרבה הקטרוג עד שהיה יכול להגיע חס וחלילה אל מקום גדול. ואנו תודה לאל הקדמנו וירצה השם, יהיה לכל ישראל רפואה למכה. כי זה ה' חדשים בקרוב¹ כבר ראינו את הנולד והתחלנו בתקון גדול, כאשר אמר עתה לכבוד תורתנו. וזאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש בני איטליא, ישמרם צורם, לינצל מרשת זו טמנו שונאיהם. ובדאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד. זה הסדר אשר שמנו בבית מדרשנו, כי כבר ידענו מה שכתב רשב"י בספר הזהר פרשת ויצא (דף קנא): 'בעוד דהאי קול לא פסק דבור שלטא ויכלא ועל דא לא אצטריך אורייתא למפסק', ושם למעלה מעט: 'כל זמנא דחכימנא יחדון בה באורייתא לא יכיל סמ"ך מ"ם בהו'. ועל כן שמנו עצמנו לקבע למוד שלא יהיה לו הפסק כלל.

זה משפטו [של בית המדרש]². שבעה בחרנו אשר התנדבו לזה לקיים להם להיות בין כלם לומדים תמיד מן הבקר עד הערב, כל הימים לא יחשו. והם עשו ביניהם תנאי, שהלמוד הזה לא יהיה אלא לתקון כל ישראל. ועל כן כלם כאיש אחד יחשבו, ולא יעשה שום אחד בשביל עצמו, אלא בשביל כל ישראל.

ובסדר זה יתחילו: מיז אחר תפלת שחרית ישב אחד במקום אחד אשר הוכן לזה ושם ילמד שעור קבוע לו עד בוא השני ויקח ממנו הספר עצמו, וממקום שהוא מסים שם יתחיל, עד בוא השלישי ויקח ממנו. וכן יקיפו ויכלו עד צאת הכוכבים, דבר יום ביומו. וכל אחד בשעת למודו יהא דינו כמתפלל שמונה עשרה, שלא יוכל להפסיק בשום מין הפסק שבעולם. ולא יסיים למודו עד שיתחיל השני, באפן שרגע אחד לא יפסק קול התורה. והלמוד הוא ספר הזהר, תקונים וזהר חדש, ונמצינו לומדים בכל שבוע כל

ז. זאת אומרת (לפי תאריך המכתב: כ' סיון ה' תצ"א) שבשלהי טבת – שבט ה' תצ"א קמה החבורה הקדושה של הרמח"ל שהעמידו תקנות הישיבה, ראה תעודה ג'.

ח. השווה עם תקנות הישיבה, תעודה ג', אות א, ב, ד.

זֶה. וְזֶה יִדְעֵנוּ כִּי בַחַר הַשֵּׁם בְּזֶה לְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת, וּבִפְרֹט לִהְיוֹת לְחֹמֶה אֶל הַגְּזֵרָה הַקָּשָׁה חֹס וְחֹלִילָה.

וְעַתָּה אֵל יִשְׁלִיכוּ חַכְמֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַדְּבָר הַזֶּה אַחֲרֵי גּוֹם, כִּי אֲנִי אֶלְמָלָא אִישׁר חִילֵי הִיִּיתִי קוֹבֵעַ דְּבָר זֶה בְּכָל מְקוֹם. אֲבָל כְּבוֹד תּוֹרָתוֹ יִקַּח אֶת הַעֲצָה הַזֹּאת וְיִהְיֶה לוֹ לְזִכּוֹת, כִּי אֵין כְּמוֹהָ לְטוֹבָה לְכָל יִשְׂרָאֵל, וְכָל אֶחָד בְּמִקּוֹמוֹ יוּכַל לַעֲשׂוֹתוֹ, כִּי לֹא דְבָר קָשָׁה הוּא כָּלֵל. וְאֲנַחְנוּ מִצְּלִיחִים בְּזֶה תּוֹדָה לְאֵל, וְעוֹד לָנוּ סְדָרִים רַבִּים וְנֹאִים בְּעֵינֵי הַלְמוּד הַזֶּה.

ט) אַגְרַת ג' – תְּקִנּוֹת הַיְשִׁיבָה שֶׁל הַרְמַח"ל

בְּעֵזֶרֶת הַשֵּׁם נַעֲשֶׂה וְנַצְלִיחַ אָמֵן. אֵלֶּה דְבָרֵי הַבְּרִית הַחֻקִּים הַמְשַׁפְּטִים וְהַתּוֹרוֹת אֲשֶׁר קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם הַחֲבָרִים הַקְּדוֹשִׁים, אֲשֶׁר בָּאוּ עַל הַחֲתוּמִים, לְקַיֵּם עֲלֵיהֶם לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהָ, כָּלֵם יִפְתַּח בְּדוֹרוֹ כְּשִׁמוּאֵל בְּדוֹרוֹ, כִּי נַעֲשׂוּ כָּלֵם לִהְיוֹת כְּאִישׁ אֶחָד לַעֲבֹד אֶת הָעֲבוּדָה הַזֹּאת עֲבוּדַת הַשֵּׁם לְהַחֲשֵׁב אֶחָד מֵהֶם כְּכֹלֵם לְכָל הָעֲבוּדָה הַזֹּאת.

וְזֶה אֲשֶׁר קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם:

רֵאשׁוֹנָה, לְקַבֵּעַ לְמוֹד תְּמִידֵי אֲשֶׁר לֹא יִפְסִיק בְּבֵית הַתְּפִלָּה הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה בְּסִפּוֹר הַזְהַר הַקְּדוֹשׁ. לְלַמֵּד כָּל אִישׁ מֵהֶם חֵלְקוֹ זֶה אַחֵר זֶה מֵאַחֵר תַּחֲלַת הַבִּקּוּר וְעַד עֵת תְּפִלַּת מְנַחַת עֶרֶב כָּל הַיָּמִים תְּמִיד, חוּץ מִשַּׁבָּת, יוֹם טוֹב וּפְנִימִים, תְּשַׁעָה בְּאָב וְעֶרֶב תְּשַׁעָה בְּאָב, וּמִעֶרֶב שַׁבָּת וְעֶרֶב יוֹם טוֹב מַחֲצוֹת וְהַלְאָה, לְפִי הַתְּנָאִים אֲשֶׁר הִתְנוּ בַלְמוּד הַזֶּה לְפָנֵי הַשֵּׁם:

א: שְׁלֵא יִהְיֶה הַלְמוּד הַזֶּה עֲלֵיהֶם נִדָּר, דְּהֵינּוּ שְׁלֵא לְהַתְּפַשֵּׁל חֹס וְשְׁלוּם בְּעוּוֹן נִדְרִים, אֲבָל יִהְיֶה עֲלֵיהֶם בְּכָל תַּקְוָה וְחִמּוֹר גְּדוֹל שְׁיִוְכַל לְדַבֵּר וְלִב לְהַרְהֵר.

ב: שְׁלֵא יִפְסִיק הַלְמוּד כָּלֵל אֶלָּא בְּבֵא אֶחָד לְמִלָּא מְקוֹם חֲבֵרוֹ, יִתְחִיל הַשְּׁנִי הַבָּא טָרָם יִפְסִיק הָרֵאשׁוֹן לְמַעַן לֹא יִפְסִיק הַלְמוּד כָּלֵל.

ג: שְׁאֵם אֶחָד מֵהַחֲבָרִים יִלֵּךְ בְּדֶרֶךְ רְחוּקָה אוֹ קְרוֹבָה, חֲבָרֵינוּ הַנְּשֻׁאָרִים יִשְׁלִימוּ בְּעָדוֹ וְיַחֲשֵׁב לוֹ כְּאֵלוֹ הִיָּה גַם הוּא עִמָּהֶם.

ד: שלא יהיה הלמוד הזה לא על מנת לקבל פרס בשום צד צפוי שָׁכַר או לשום צד מחשבה ופְּנִיָּה אַחֶרֶת חֲלִילָה, כי אם רק לתקון השְׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה וּלְתַקּוֹן כָּל יִשְׂרָאֵל עִם הַשֵּׁם לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרָם וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם שָׂכָר מִזֶּה כִּי אִם לְזָכוֹת לַעֲשׂוֹת עוֹד תְּקוּנִים כְּאֵלֶּה וְכֵאלֶּה וּלְיַחַד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתִּיה וּלְתַקּוֹן כָּל יִשְׂרָאֵל.

ה: שאם חס ושלום איזה אַנְס או טעות או שְׂכָחָה יֵאָרַע לַהֲפָסִיק הַלְמוּד הַזֶּה בְּאֵיזָה צַד שִׁיְהִיָּה, לא יַעֲשֶׂה הַפָּסֵק זֶה שׁוּם רֶשֶׁם רַע לֹא לְמַעַלָּה וְלֹא לְמַטָּה כָּלֵל וְעַקֵּר, וְיִהְיֶה מַעֲשִׂיהֶם בַּלְמוּד הַזֶּה רַק לְתַקּוֹן וְלֹא לַעֲוֹת כָּלֵל וְעַקֵּר.

ו: שְׂיֻכְלוּ לְצַרֵּף לַלְמוּד הַזֶּה הַלְמוּד הַכְּלָלִי שֶׁל כְּבוֹד מוֹרְנוּ הַרְבֵּי מִשָּׁה חַיִּים רַבִּים נר"ו, הַלְמוּד שֶׁהוּא לוֹמֵד בִּישִׁיבָה בַּחֲצֵי הַיּוֹם.

ז: שְׂיֻכְלוּ כָּל אֶחָד מֵהַחֲבָרִים לְזָכוֹת לַפְּעָמִים גַּם לְאַחַר אֲשֶׁר לֹא מְכַלֵּל הַחֲבֵרָה הַקְּדוּשָׁה הוּא. שְׂיֻכַּל לְלַמֵּד בְּמִקְוָמוֹ בְּשַׁעֲתוֹ וּיַחֲשֵׁב כְּאֵלּוֹ לְמַד אֶחָד מֵהַחֲבָרִים הַקְּדוּשִׁים עֲצָמָם.

ח: קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם לְחַבֵּר גַּם כֵּן יוֹם בְּלִילָה בַּלְמוּד הַזֶּה.

ט: **שְׁלֹא יַחֲשֵׁב הַלְמוּד הַזֶּה לְשׁוּם אֶחָד מֵהַחֲבָרִים לְתַקּוֹן פְּרָטִי אֲפִלּוּ לְכַפְרַת עוֹנוֹת, רַק תִּהְיֶה בּוֹ הַפְּנִיָּה שְׁלֵמָה לְגַמְרֵי לְתַקּוֹן הַשְׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה וּלְתַקּוֹן כָּל יִשְׂרָאֵל.**

י: שְׁלֹא יִהְיֶה שׁוּם זְמַן קְבוּעַ לְשׁוּם אֶחָד מֵהַחֲבָרִים לַלְמוּד הַזֶּה, אֶלֶּא כָּל אֶחָד יָבֹוא כְּכֹל אֹתוֹ נִפְשׁוֹ בְּזְמַן שִׁיְהִיָּה בִּיכְלָתוֹ.

וְיִהְיוּ הַחֲתוּמִים כּוֹרְתֵי אַמוּנָה עַל הַבְּרִית הַזֶּה:

כְּבוֹד יִשְׂרָאֵל חֲזָקִיָּה בֶן כְּבוֹד מוֹרְנוּ רַבִּי מִיכָל טְרַוִּיִּס, כְּבוֹד יַצְחָק בֶּן כְּבוֹד מוֹרְנוּ הַרְבֵּי רַבִּי שְׁבִתִּי מְרִינִי, כְּבוֹד מוֹרְנוּ הַחֲשׁוּב רַבִּי יְקוֹתִיאֵל בֶּן כְּבוֹד מוֹרְנוּ הַרְבֵּי רַבִּי יְהוּדָה לִיב מוּיִלְנָה, כְּבוֹד מוֹרְנוּ הַחֲשׁוּב רַבִּי יַעֲקֹב יִשְׂרָאֵל בֶּן כְּבוֹד מוֹרְנוּ הַחֲשׁוּב רַבִּי אַבְרָהָם חֲזַק, כְּבוֹד שְׁלֵמָה בֶּן כְּבוֹד מוֹרְנוּ רַבִּי אַבְרָהָם דִּינָה, כְּבוֹד מִיכָל בֶּן כְּבוֹד מוֹרְנוּ גַד טִירְנִי, כְּבוֹד יַעֲקֹב חַיִּים בֶּן כְּבוֹד מוֹרְנוּ רַבִּי אֲשֶׁר קְאָסְטִיל פְּרַאנְקוֹ.

מפעל הזדה העולמי

טופס קליטת שיעור חדש

בס"ד

שם הרב _____ מסי' טלפון 1. _____ מסי' טלפון 2.

שם איש קשר _____ מסי' טלפון 1. _____ מסי' טלפון 2.

נושא השיעור _____ מסי' טלפון 1. _____ מסי' טלפון 2.

פרטי השיעור

עיר _____

שכונה _____

בית מדרש _____

רחוב _____

מס' בית _____

מס' דירה _____

- יום א' שעות: מ - עד _____ כמה משתתפים _____
- יום ב' שעות: מ - עד _____ כמה משתתפים _____
- יום ג' שעות: מ - עד _____ כמה משתתפים _____
- יום ד' שעות: מ - עד _____ כמה משתתפים _____
- יום ה' שעות: מ - עד _____ כמה משתתפים _____
- יום ו' שעות: מ - עד _____ כמה משתתפים _____
- שבת ק' שעות: מ - עד _____ כמה משתתפים _____

הערות _____

טלפון 2 _____ טלפון 1 _____

שם _____ פרטי/הרשם